

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **T. X. T.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. et. Mgr. Ing. Phan Kien Cuong, LL.D.,
adresa pro doručování Václavské náměstí 21/831, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024, č. j. OAM-1089/VL-VL12-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024, č. j. OAM-1089/VL-VL12-HA06-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť má za to, že došlo ke zkrácení jeho práv.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje (dále jen „policie“), rozhodnutím ze dne 15. 8. 2024, č. j. KRPE-74082-35/Č-2024-170022-SV, žalobce zajistila za účelem správního vyhoštění.
2. Dne 19. 8. 2024 žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Dne 28. 8. 2024 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Je rozvedený a má jednoho syna, který žije ve Vietnamu. Z vlasti vycestoval v roce 2012 letecky do Polska za účelem podnikání, jelikož tam žije i jeho otec. V roce 2014 odjel do České republiky a následně přejížděl mezi Českou republikou a Polskem. V roce 2017 mu bylo v Polsku zrušeno jeho pobytové povolení, avšak i přes to na polském území pobýval. Naposledy do České republiky vstoupil z Polska pravděpodobně v červenci nebo v srpnu roku 2023. V Polsku měl vízum za účelem podnikání od roku 2012 do roku 2017. Jedná se o jeho první žádost o mezinárodní ochranu. Je zdravý, nebylo proti němu vedeno žádné trestní stíhání v zahraničí ani v České republice. O mezinárodní ochranu požádal, neboť chce v České republice legálně zůstat, pracovat a vydělávat, aby tak mohl splatit dluh kamarádům.
3. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dne 28. 8. 2024 uvedl, že z Vietnamu vycestoval bez problémů v roce 2012. Neměl žádné potíže s domovskými státními orgány či bezpečnostními složkami. Neměl ani problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Ve vlasti nebyl nikdy trestně stíhán. Chce v České republice zůstat, aby zde splatil dluh, který tady má u svých kamarádů. O mezinárodní ochranu žádal až po zadržení policií, neboť o této možnosti dříve nevěděl. Chtěl by v České republice pracovat a vydělávat. Jiné důvody, pro které opustil zemi původu a požádal o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany kvůli legalizaci pobytu na území České republiky. Vycházel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu vycházel z informace z cizineckého informačního systému, informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. 6. 2024. V napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o tom, že ve Vietnamu vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Rovněž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Žalobce netvrdil existenci obav z pronásledování, naopak potvrdil, že ve

vlasti žádné potíže neměl. Chtěl pouze legalizovat svůj pobyt za účelem výdělků na splacení dluhu. Žalovaný zdůraznil, že čistě ekonomické potíže v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a nejsou ani azylově relevantní. Poukázal také na skutečnost, že dluh nevznikl v žadatelově domovském státě, ale až za jeho pobytu v České republice. Žalovaný uvedl, že žalobce nesplnil ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, neboť žalovaný nezjistil, že by byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl. Žalovaný neshledal v případě žalobce žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Následně žalovaný posoudil možnost udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu. Žalovaný se taktéž zabýval nemožností udělení azylu za účelem sloučení rodiny a doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, avšak dospěl k závěru, že ani podle tohoto ustanovení nelze doplňkovou ochranu udělit.

III. Obsah žaloby

5. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
6. Žalobce nejprve provedl obecný exkurz obsahu správního rozhodnutí. Namítal, že je napadené rozhodnutí zmatečné a není z něj zřejmé, z jakého důvodu byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalovaný pouze odkázal na výsledky pohovoru s žalobcem. Měl za to, že došlo k porušení § 2, § 3, § 4, § 32, § 46, § 47 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle žalobce žalovaný nevyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu.
7. Poté v obecné rovině namítal zkrácení svých práv. Nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí pak způsobilo jeho nepřezkoumatelnost. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
8. Žalobce měl za to, že se žalovaný měl zabývat tím, zda bylo možné žalobci udělit azyl z humanitárních důvodů, protože jeho osobní situace v zemi původu by udělení azylu dle § 14 zákona o azylu odůvodňovalo.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim a zároveň shromáždil dostupné adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce. Žalovaný unesl důkazní břemeno a hodnotil situaci žalobce individuálně. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a rozhodnutí patřičným způsobem odůvodnil.
10. Zdůraznil, že žádosti o azyl neslouží k legalizaci pobytu cizinců.
11. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“, ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu) a ve věci rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

13. Žaloba **není** důvodná.
14. Žalobce namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a zmatečné. S touto námitkou se krajský soud neztotožňuje. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může spočívat jednak v nedostatku důvodů takového rozhodnutí, jednak v jeho nesrozumitelnosti. Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se ve své judikatuře opakovaně zabýval NSS [srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64; ty se sice zabývaly především posuzováním (ne)přezkoumatelnosti rozsudku, lze z nich však vycházet i v případě (ne)přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, neboť je ovládají stejné principy (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Afs 24/2005 44)]. Z vyslovených závěrů přitom vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu správní orgán považoval námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v odvolání či proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná rovněž tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). V posuzované věci se však o nepřezkoumatelné rozhodnutí nejedná. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých důvodů žalovaný mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Jeho úvahy jsou dostatečně konkrétní, zabývající se individuálními skutečnostmi týkajícími se přímo žalobce. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
15. Žalobce v žalobě dále brojil – prostřednictvím zcela obecných námitek – proti tomu, že mu žalovaný v napadeném rozhodnutí neudělil azyl dle § 12, § 13 odst. 1 zákona o azylu, humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu ani doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu.
16. Podle § 12 zákona o azylu lze azyl udělit v případě taxativně vymezených azylově relevantních důvodů. Co se týká uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, do tohoto ustanovení se promítá čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008–67). Je tedy nutné, aby žalobce uplatňoval některé z politických práv garantovaných Listinou, tj. například vyjadřoval svůj názor, účastnil se shromáždění, podal petici, volil apod. Z výpovědi žalobce neplyne, že by uplatňoval některé z těchto politických práv; uvedené netvrdí ani ve své žalobě. V průběhu správního ani soudního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobce byl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Sám žalobce během pohovoru ze

dne 28. 8. 2024 uvedl, že mu žádné nebezpečí nehrozí a žádné problémy ve vlasti neměl. V žádném podání či při pohovoru nesdělil skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem svá politická práva či svobody uplatňoval. Žalovaný taktéž zkoumal, zda žalobce nesplňuje důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) o azylu, tedy že mu nehrozí pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce v průběhu správního řízení sám potvrdil, že mu ve vlasti nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu a že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu práce a výdělku, resp. legalizace svého pobytu na území České republiky. Podle žalovaného tak nenaplnil žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, s čímž se krajský soud ztotožňuje.

17. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále zkoumal, zda nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 a doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný vysvětlil, že žádnému rodinnému příslušníkovi žalobce nebyl udělen azyl v České republice, k udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny tak nebylo možné přistoupit.
18. Žalobce brojil také proti tomu, že mu nebyl udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud proto zkoumal, zda se udělením azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný zabýval a zda byly naplněny podmínky pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany. Dle ustálené judikatury správních soudů není na udělení humanitárního azylu právní nárok, přičemž posouzení možných důvodů pro udělení tohoto typu azylu závisí na správním uvážení, které soud přezkoumává v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003–38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003–48). Soud především zkoumá, zda žalovaný při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu neporušil zákaz libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004–55).
19. Jak dále vyplývá z ustálené judikatury, humanitární azyl je na místě udělit pouze v případech hodných zvláštního zřetele a zpravidla v situacích, *„na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladem zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Krajský soud má za to, že v posuzované věci žádná ze shora uvedených situací u žalobce nenastala a žalovaný se posouzením, zda by žalobci měl být udělen humanitární azyl, zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí.
20. Soud pro úplnost uvádí, že celá žaloba byla formulována obecně. Míra precizace žalobních bodů přitom předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. V míře obecnosti, se kterou žalobce žalobu formuloval, soud přitom

žádnou vadu napadeného rozhodnutí neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vzal v potaz veškeré relevantní skutečnosti, které žalobce při svém pohovoru uvedl, a tyto následně podrobil zkoumání, zda jsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.

21. V takovém případě nezbyvá než uzavřít, že pro účely posouzení žádosti žalobce žalovaný vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, a to i ve vztahu k podmínkám pro udělení humanitárního azylu. K žalobcem uváděným důvodům, které jsou zejména pro účely posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu určující, žalovaný shromáždil dostatek informací z různých zdrojů o státu původu žalobce, jak vyžaduje § 23c zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005–58, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36, či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008–81). Je nutné poznamenat, že množství podkladů, které žalovaný shromáždí, závisí na žalobcem uváděných důvodech pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Obsah odůvodnění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany v první řadě předurčují důvody, které žadatel v řízení prezentuje. Z informací, které žalobce uvedl v žádosti o azyl a během následného pohovoru, nejsou patrné žádné azylově relevantní skutečnosti, které by mohl žalovaný ověřit nebo důkladněji zjišťovat. Žalovaný se zabýval důvody pro udělení humanitárního azylu ve vztahu k žalobcem uváděným informacím zcela dostatečně. Ekonomické a existenciální důvody, jakož i snaha o legalizaci pobytu v hostitelské zemi obecně nejsou důvodem udělení azylové ochrany a v posuzovaném případě je nelze považovat za okolnost hodnou zvláštního zřetele. Ekonomická situace v zemi původu dle zjištěných informací je sice horší než v České republice, nejedná se ovšem o situaci tak závažnou, že by se snad návrat žalobce dal považovat za nehumánní. Není tak pravdou, že by napadené rozhodnutí mělo být zmatečné, nepřezkoumatelné a bez řádného zjištění skutkového stavu. Soud neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 19. prosince 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. Ch.

